

Helsingissä 3/III 96.

Sulvineu Maijani!

Tiedäthän, että ihminen voi olla niin onnellinen, ettei saata siitä sanoa ker-
toa... Niin on nyt Pekan, ja vaikka hä-
nellä olisi kieli kuin enkelin, ei hän löy-
täisi sanoja kyllin kauniita kuuntakseen
suntertaan Sinua kohtaan, jini ~~lohdutta~~
va enkeli.... Niin anna hänen nyt
yksiunkertaisesti langeta polvilleen ja
itkää, itkää, niinkuin eilen kirjeesi saa-
tuaan teki.

Sis olet lä minun, Maija, minun
oma, eikä enään mikään meitä eroita....
ja minä olen Sinun haavoitettu vitarisi, joka
Sinua voiton palkintona ravistaen olen tais-
tellut ja - voittanut, ja joka nyt mukaan

haavoitettum sinun helmassasi, tietäen pian
parautuvani sinun hellässä hoidossasi.

Minun enkelini, minun enkelini!

Rakas, kallis Maija, suo mulle antelke-
si, etten osaa mitään kirjoittaa. On aivan
minkuin sinä olisit luonasi, ja sinä kyllä
tiedät, kulta: keu sanoja muistaa, keu silmiä
silmään vaipuu!

Luulin sinut jo kadottavani ja ajatuksissani
siunasin sinua ja kiitin sua rakkaudek-
tasi, joka jäisi mulle elämäni ihanimmaksi muis-
toksi: „enkeli muu kerran rakasti, siksi tahdon
itse enkeliksi pyrkivä” — — ja nyt olen saanut
sinut takaisin!... En tarvitse yksin vaelttaa pi-
neydestä valoon, vaan sinä minun kanssani...

Jumala on luonani...

Maija on minun...

Kynä putoo kadestani... Minä näen si-
nuit, minä näen sinut! Tä hymyilet minulle,
Anna, mä lepään rinnallasi.....

Peppisi.

Lämmiin, lämmiin kiitos ja tervetulo! Sidelte!